

Tuuli puhaltaa!

Ville Melasen lähettikirje 5/2025 31.10.2025

Kirjaa on jaettu

Kesällä julkaistua hartauskirjani venäjännöstä on jaettu Siperian rovastikunnan seurakuntiin ja se on levinnyt myös eri puolille Venäjää. Viimeksi erinomainen mahdollisuus kirjan levittämiseksi eri puolille Venäjää oli kirkolliskokous, jonne kokoontui edustajia eri rovastikuntien alueilta. Jotkut kysyivät, saako kirjaa ottaa, johon totesin: ”Saa ja täytyy ottaa.” Tällä tavoin kirja leviää eri rovastikuntiin ilman ylimääräisiä postituskuluja. Tullessani Siperiasta kirkolliskokoukseen matkalaukkuni painoi noin 22kg, kun rajana on 23kg. Laskin etukäteen, että kilomäärän ei pitäisi ylittyä. Novosibirskissa ei ole enää kuin pari pakettia kirjaa ja nekin on tarkoitus jakaa eteenpäin. Kirjaa ei todellakaan julkaistu sen vuoksi, että se jäisi varastoihin tai seurakuntien kirjastoihin makaamaan, vaan kului ihmisten käytössä.

Käynti Krasnojarskissa

Krasnojarskin-matka alkoi hauskoissa merkeissä, kun saavuttuani majapaikkaani lauantai-iltana aloin riisua suoria housujani. Vetoketju hajosi oikein kunnolla. Mukanani oli suorien housujen lisäksi vain verkkarit. Farkkuja en käytä enkä omista. Mitäs Venäjän-lähettilä amerikkalaisten maanviljelijöiden housuilla tekisi! En lähtenyt mihinkään majapaikastani enää klo 21 jälkeen lauantai-iltana. Sunnuntaina toimitin kaksi jumalanpalvelusta. Hyvä, että alba oli käytössä. Tästäkin huomaamme, että liturgiset vaatteet eivät ole mitään koristelua, vaan ne peittävät hyvin meidän syntistä olemustamme. Kirkkokahvien aikaan istuin pöydän ääressä nousematta veisaamaan ruokavirttä. Menihän tuo laulu istualtaankin. Kerroin kyllä kaikille läsnäolijoille vetoketjuongelmastani. Kaikki olivat tuttuja ihmisiä. Toisin kuin monessa muussa seurakunnassa Krasnojarskissa en ole pidempään aikaan nähnyt ketään uutta kasvoa jumalanpalveluksessa. Tosin en käy enää Krasnojarskissa niin usein kuin ennen.

En kannata ollenkaan sunnuntaiostosten tekemistä. En käy kaupassa – en edes ruokakaupassa – sunnuntaisin kuin erittäin poikkeuksellisessa tilanteessa. Krasnojarskissa oli tällä kertaa tuollainen

poikkeustilanne ja lähdin etsimään puvunhousuja. Löydettyäni sopivan liikkeen huomasin, että sopiviksi katsomani housut myydään kytkykauppapaperiaatteella eli puvuntakin kanssa. Kokoa piti vaihtaa kuitenkin suurempaan niin housujen kuin puvuntakin osalta. Vanhempi naismyyjä auttoi oikean koon löytymisessä ja tulihan siinä myös luterilaisuutta selvitettyä hänelle. Nyt joku ehkä ajattelee, että Ville tuli kartuttaneeksi Venäjän sotakassaa. Epäilen tätä suuresti, sillä en saanut ostoksestani minkäänlaista kuittia, vaikka euroissa puku maksoikin noin parinsadan luokkaa. Myös eräässä parturissa, jossa useimmiten Venäjällä käyn, kuittia ei saa ja maksuvälineenä käy vain käteinen. Itse en tee näistä asioista omantunnon ongelmaa, sillä myyjän vastuulla on hoitaa vero- ja muut suhteensa esivaltaan. Asiakkaan velvollisuutena on maksaa hankkimansa tavara tai palvelu.

Krasnojarskissa on käynyt melkoinen puhdistus viranomaisten keskuudessa. Pormestari on saanut potkut ja joutunut oikeuteen edesottamuksistaan. Useita viranomaisia on irtisanottu viroistaan. Eräs ystäväni sai myös lähteä työtehtävästään, koska toiselle henkilölle piti löytää sopiva työ. Hän ei tosin ole viranomainen. Metroa rakennetaan ja monenlaisia kaivantoja ja tietöitä on koko ajan ja on tulossa lisää. Keskusta on mullin mallin. Siellä liikkuu paljon ihmisvoimia ja rahavirtoja. Tällä kertaa metro halutaan saada valmiiksi ja se vaatii varojenkäytön parempaa valvontaa. Pidän Krasnojarskissa kirjaesittelyn ja jaoin kirjaa niin seurakuntalaisille kuin muutamille muille henkilöille. Siinä ei raha vaihtanut omistajaa eikä valvonta ollut tiukkaa.

Rukoilkaa puolestani!

Saavuttuani Krasnojarskista Novosibirskiin seurakunnan administraattori odotti minua kirkolla. Kello oli 6.45 aamulla. Kerrottuani vetoketjuepisodista hän pyysi housujani – siis ne eivät olleet tuolloin päälläni, vaan matkalaukussa – ja lähti lähes saman tien lähellä olevaan ompelimoon, jossa hänen tuttavansa on töissä. Vetoketjun vaihtaminen ei ollut mikään yksinkertainen operaatio, mutta onnistui ammattilaiselta erityislaitteita käyttämällä. Samalla tulivat korjatuiksi housunlahkeet. Sain siis entistä ehommat housuni takaisin ja erinomaiseen hintaan. Ompelija ei halunnut työstään rahaa, vaan pyysi rukoilemaan hänen ja tyttäriensä puolesta. Minulla on kalenterini taskuosassa muistilappu muistuttamassa, että muistaisin rukoilla Ljubovin, Kristiinan ja Antoninan puolesta. Olen kyllä muistanut rukoilla ilman lappuakin, muttei vara venettä kaada. Ljubov-nimi tarkoittaa rakkautta, josta suomalainen versio on Lempi. Monen Lempi-nimisen inkeriläismummon nimi on Venäjällä virallisesti Ljubov. Huomaamme taas, että pienilläkin – jopa harmillisilla sattumuksilla – on mielenkiintoisia seurauksia. Itse asiassa ne eivät ole sattumuksia, vaan Jumalan ihmeellistä johdatusta. Herra sallii erilaisten asioiden tapahtua, mutta antaa myös apunsa ja huolenpitonsa lähimmäisten kautta. Saamme rukoillessamme pyytää, mutta samalla myös kiittää Jumalan huolenpidosta.

Kokouksia ja paljon puhetta

Ennen kirkolliskokousta meillä oli paljon strategiatyöryhmän kokouksia tavallisten kokousten lisäksi. Valmisteluja piti tehdä paljon, koska kirkon nimeä aiottiin vaihtaa, mikä vaati mm. kirkon ustaavin läpikäyntiä. Tällä kertaa Novosibirskissa oloajasta meni paljon aikaa kokouksiin ja puhuin puhelimestakin tuntikausia. Venäläinen puhelinfirma antoi minulle lahjana rajoittamattoman määrän puheminuutteja lokakuun ajaksi – siis Venäjän sisällä. Novosibirskiin minulla on erityinen side sieltä saamani viisumikutsun vuoksi. Ainakin Narvan rajalla kysytään aina, mihin olen menossa. Vastaan, että Novosibirskiin asiapapereiden mukaisesti.

Taas mielenkiintoinen matka UlanUdeen

UlanUdessa minulla oli harvinainen tehtävä toimittaa kastemessu. Jumalanpalveluksen aluksi toimitin kirkkoherra Aleksanterin ja hänen vaimonsa pojan, Markin, kasteen. Vaikka olen toimittanut pappisvirkaa yli kaksikymmentä vuotta, olen kastanut aika harvoin. Olen pyrkinyt erityisesti lääninrovastina siihen, että tuen paikallisia kirkkoherroja heidän työssään ja sitä palvelee erityisesti se, että heillä on vastuu sakramenttien toimittamisesta seurakunnassa. Heillä on joka tapauksessa opetusvastuu kasteen saaneista kristityistä. Kastekäskystähän meidän pitää muistaa se, että se ei ole

ainoastaan käsky kastaa, vaan samalla myös opettaa. Kasteen todeksi elämistä on myös alituinen asettuminen Jumalan sanan kuulijan paikalle Marian tavoin. Tässä tapauksessa oli ymmärrettävää, että kirkkoherra halusi olla paikalla isänä ja asettua sanankuulijaksi. Markilla on kaksi isoveljeä, joista vanhemman on kastanut Aarre-piispa ja nuoremman Ivan-piispa.

Alun perin oli sovittu, että kirkkoherra Aleksanteri saarnaisi tuossa messussa, mutta sekä saarnaaminen että liturgian toimittaminen olivat lopulta minun vastuullani. En kovin mielelläni saarna vapaalla tyylillä, vaan mielellään valmistelen saarnat etukäteen. Tuon sunnuntain evankeliumiteksti oli lyhyt ja kirkkovuoden yksi vaikeimmista teksteistä. Puhuin kolmiyhteisen Jumalan työstä. Tässä, kuten monessa muussakin asiassa, katekismus auttoi. Onkin hyvä olla Martti Lutherin tavoin katekismuksen oppilas elämän loppuun saakka. Hyvin se saarna taisi mennä, vaikka omia saarnojani arvostelun ankarasti. Jumalan sana ei kuitenkaan koskaan tyhjänä palaja, onnistuimmepa me saarnoissamme hyvin taikka huonosti, Pyhä Henki toimii ja hoitaa ihmisiä heikkouksistamme huolimatta.

Ennen ja jälkeen messun keskustelin monenkin ihmisen kanssa, mutta mieleeni jäi erityisesti keskustelu ja suorastaan ystävyystyminen erään entisen shamaanin kanssa, joka kertoi hukanneensa suuren osan elämästään turhuuteen. Tuo jo aikaisemmin kristityksi tullut mies etsi hengellistä kotia. Hän tuntui viihtyvän meidän seurakunnassamme, jossa hän oli ensimmäistä kertaa vierailulla. Jo toista vuotta hyvin usein olen tavannut ihmisiä, jotka ovat olleet seurakunnassa tutustumassa, kun olen saanut saarnata Jumalan sanaa. Toinen henkilö, joka jäi erityisesti mieleeni, oli nigerialaissyntyinen opiskelija, joka opiskelee lääketiedettä toista vuotta. Hänellä oli suuria vaikeuksia venäjän kielen kanssa. Tämän vuoksi puhuimme englantia. Kun kuusi vuotta pitäisi opiskella, edessä ei ole mitään helppoja vuosia. Jumala häntä auttakoon!

Kaikenlaiset keskustelut eri ihmisten kanssa päättyivät vasta illalla. Moni sai kirjani mukaansa. Koen monesti sitä tuskaa, etten voi olla monessa paikkaa yhtä aikaa ja toisinaan tuntuu siltä, että olen aina siellä, missä minun ei pitäisi olla. Mutta huomatakseni, että tämä on tunne! Koin kuitenkin tuossa viikonvaihteessa vahvasti sen, että noina päivinä ja hetkinä olin juuri siellä, missä minun pitikin olla.

Sain vuosiviisumin!

Anoin elokuussa uutta vuosiviisumia. Vakuutusyhtiö vaati lisäselvityksiä. Miksi tarvitsen vakuutustodistusta Venäjälle? Vakuutus on välttämätön viisumin saamiseksi ja vakuutukseni on kaikkialla maailmassa voimassa. Mutta pääasia, että todistus tuli. Sain samanlaisen viisumin kuin viime vuonna. Sillä voi olla Venäjällä vuoden aikana 180 päivää, mikä riittää minulle näissä olosuhteissa hyvin. Kuulin erään pastorin saaneen syyskuussa vuosiviisumin, jolla voi olla Venäjällä vain 90 päivää vuoden aikana. Se on aika vähän. Iloitsen saamastani viisumista ja matkustan nyt sen rajoissa Venäjälle. Vuoden sisällä voi moni asia muuttua, joten nyt ei ole aika murehtia, mitä vuoden päästä tehdään.

”Pojat, kansan urhokkaan..., mi Narvan mailla vertaan vuoti...”

Heinäkuussa jonotin rajalla 16 tuntia Venäjälle pääsyä. Syyskuussa pääsin rajan yli todella nopeasti. Vain tunnin odottamisen jälkeen pääsin tulliterminaaliin, josta puolen tunnin päästä Venäjän puolelle. Olisipa rajanylitykset noin nopeita muulloinkin! Nyt lokakuussa saavuin Narvaan pari päivää ennen rajanylitystä, koska meillä oli Narvan lähikunnassa paripäiväinen lähettikokous yhdessä Viron-lähettiläiden kanssa. Rajanylitystä edeltävän päivän aamuna kävin katsomassa, paljonko jonossa oli ihmisiä. Vähän oli. Vaihdoin euroja rupliksi jo valmiiksi seuraavaa päivää varten. Eivät kuitenkaan ole päivätkään veljeksiä, vaan seuraavana päivänä kansaa olikin paikalla paljon. Odottaessa meni yli kahdeksan tuntia, mutta kanssani jonottamassa oli kolme suomalaista Inkerin kirkon ystävää. Oli paljon mukavampaa odottaa yhdessä kuin yksinään. Tuollainen seisoskelu kuitenkin rasittaa jalkoja. Toinen jalkani kärsii seisoskelusta enemmän ja se kärsimys tulee vähän viiveellä, mutta Narvassa on ennenkin kärsitty kaikenlaista. Nyt Venäjän-matkoihini on liittynyt kaksi kertaa suomenkielisen messun toimittaminen Viron puolella Narvassa. Ei tahdo oikein olla meitä suomalaisia pastoreita niitä toimittamaan. Niinpä olen luvannut toimittaa ensi kevätkautena Narvassa messuja kuluvaan kautta enemmän.

Taloudellinen kannatus

Näinä aikoina meillä ja maailmalla puhutaan paljon taloudesta ja pyritään tekemään hyviä sopimuksia. Myös Evankeliumiyhdistyksen on pakko miettiä taloudellisia kysymyksiä. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon sisällä on erilaista kuohuntaa ja yhtenä seurauksena tästä Evankeliumiyhdistys menetti ensi vuodelta yhden suosituskolehtipyhän. Kuluva vuosi on ollut kuitenkin lähetysten näkökulmasta taloudellisesti odotettua parempi ja seurakunnilta on tullut hyvin tukea lähetystyölle. Silti tulevaisuudessa yksityisen kannatuksen merkitys entisestään kasvaa. On hienoa, että te työni kannattajat olette jaksaneet tukea työtä eri tavoin. Kirjeen yläkulman kuva osoittaa kannatuksen olevan oikeassa noususuhdanteessa. Se osoittaa, että kuluvan vuoden kannatus tammikuun alusta syyskuun loppuun on ollut parempaa kuin kahtena aikaisempana vuonna vastaavana ajanjaksona. Jatketaan yhdessä Herramme antaman lähetyskäsken toteuttamista.

Kirkolliskokouksen kuulumisia

Inkerin kirkon kirkolliskokous kokoontui Kelton kirkkoon 23. ja 24. lokakuuta. Palveltuani Inkerin kirkkoa yli 21 vuotta minut kutsuttiin ensimmäistä kertaa kirkolliskokouksen avajaisjumalanpalvelukseen avustajaksi. Kahdeksasta lääninrovastista paikalla kahden kokouspäivän aikana oli vain kolme. Kun ensimmäisen kokouspäivän iltana tein selvitystä oman rovastikuntani työstä ja tulevaisuuden suunnitelmista, olin ainoa paikalla ollut rovasti. Lääninrovasteilla ei ole virkansa puolesta äänioikeutta, mutta puheoikeus on ainakin oman rovastikunnan asioissa. Ensimmäisen kokouspäivän iltana oli mukava päästä saunaan. Eräs tuttu opiskelija lahjoitti minulla rahkapatukan, jossa lukee venäjäksi ”Ville” ja siinä on jääkarhun kuva. Päätelimme tästä, että Venäjällä on tehty erityinen herkku Siperian lääninrovastin kunniaksi. Oli maistuva herkku!

Ensimmäisenä kokouspäivänä esitettiin eri kirkkokuntien tervehdyksiä. Suomen kirkolta ei kokoukseen tullut tervehdystä, mutta esimerkiksi Viron luterilaiselta kirkolta tuli lämmin tervehdys. Tervehdysten lisäksi ja erityisesti kuultiin monia raportteja ja tulevaisuuden suunnitelmia. Kirkon johdolle myönnettiin vastuuvapaus. Ensimmäinen päivä meni aika tavalla normaalin rutiinin mukaan. Toisena päivänä sen sijaan oli epätavallisiakin kysymyksiä, joista yksi yli muiden, johon eräs toinen kysymys kiinteästi liittyi. Kirkolliskokous päätti muuttaa kirkon nimeä, jonka minä kääntäisin kankeaksi suomeksi: ”Venäjänmaanlainen luterilainen kirkko”. Viralliseksi suomennokseksi tulee todennäköisesti ”Venäjän luterilainen kirkko”, mutta sitä se ei sanataarkasti merkitse. Venäjänkielinen sana ”российская” ei ole ”Venäjän” eikä ”venäläinen”, vaan sana tarkoittaa kaikkia Venäjällä asuvia kansoja eli nimen idea on, että kirkko haluaa palvella kaikkia Venäjällä asuvia kansoja.

Kirkon nimestä jäi pois muiden muassa sana ”evankelis-”. Haluttiin, että nimestä tulee mahdollisimman lyhyt. Nimenmuutos katsottiin välttämättömäksi toisaalta kirkon tunnettuuden takia ja toisaalta viranomaisyhteyksien vuoksi. Erityisesti Pietarissa ja sen lähiseuduilla on jouduttu monesti selittämään, että meillä ei ole mitään tekemistä ”Inkeri vapaaksi”-järjestön kanssa, joka on todettu yhteiskunnalle haitalliseksi liikehinnäksi. Samalla kirkon vanha ustaavi tulee muuttamaan. Kirkon nimi ei ole kuitenkaan vielä vaihtunut, vaan päätöksen tekee oikeusministeriö, joka tutkii varmaan pitkään kirkon ustaaviin esitetyt muutokset. Arvelisin, että prosessi kestää hyvinkin ensi vuoden puolelle. Monet puhuvat Inkerin kirkosta myös tulevaisuudessa. Menee pitkä aika, kunnes ihmiset puhuvat nykyisestä Inkerin kirkosta uudella nimellä.

Sana

”Usko ilman tekoja on kuollut.” (Jaak. 2:26)

Perinteinen uskonpuhdistuksen juhlapäivän vietto on osunut aitoluterilaisissa kalentereissa lokakuun 31. päivälle. Nykyään sitä vietetään minä päivänä missäkin. Uskonpuhdistuksen idea on kuitenkin jatkuva. Usein puhutaan vastuustamme Jumalan edessä – eikä vähiten kirkkovuoden lähetessä loppuaan. Vastuuseemme Jumalan edessä pitäisi kuitenkin suhtautua niin, ettemme olisi vain eräänä

tulevana päivänä ja hetkenä vastuuta kantamassa. Pyhä kasteemme kutsuu tekemään tiliä elämästämme ja toiminnastamme joka päivä. Joka päivä Jumalan sanalla ja rukouksilla on hyökättävä vanhan luontomme – ensimmäisen Aatamin – kimppuun. Usein ajattelumme viimeisestä tuomiosta on vääristynyt. Armonaika on nyt ja täällä on saatava väliä kuntoon Jumalan kanssa. Viimeisellä tuomiolla ei ole mahdollisuutta selittää eikä katua mitään. Emme me siellä mitään raporttia lue eletystä elämästämme. Siellä vain julkilausutaan ja toteutetaan pannaan tuomio, joka on jo tapahtunut täältä lähtiessämme. Epäusko kadottaa ja Jumalan antama usko tuo pelastuksen. Olkaamme siis ahkeria uskonpuhdistajia Jumalan sanan avulla – ennen kaikkea omassa elämässämme.

Paratiisin syntiinlangennut Aatami eli ensimmäinen Aatami oli uskonpuhdistaja. Hän uudisti ihmisen uskon ja muutti asennoitumisen Jumalan käskyihin. Hän hylkäsi Jumalan lain. Ensimmäinen Aatami oli huono uskonpuhdistaja. Häntä ei pidä seurata. Tunnettiin Lutherin uskonpuhdistajana, jota hän totisesti olikin, mutta varsinainen, todellinen ja täydellinen uskonpuhdistaja ja Jumalan lain täyttävä oli Jeesus Kristus. Hän palautti Jumalan sanan merkityksen ja puhdisti – ei ainoastaan temppeleitä – vaan vääristynyttä oppia oikeaksi opiksi. Ensimmäisen Aatamin teko johti onnettomuuteen ja sen kauheisiin jälkiseurauksiin. Toisen Aatamin eli Kristuksen teot johtivat Jumalan vihan sovittamiseen Golgatalla ja armon tulemiseen lain sijaan. Ensimmäisen Aatamin vanhurskaus Jumalan edessä oli olematonta, toisen Aatamin todellista. Toisen Aatamin vanhurskauteen meidän on kasteessa puettu ja siinä saamme turvata Kristukseen uskon kautta. Seuratkaamme siis toista Aatamia, joka on uskomme alkaja ja täyttävä.

Olemme luterilaisina totuneet uskonpuhdistajien opetukseen, että pelastumme yksin armosta, Kristuksen tähden, uskon kautta. Pelastumme siis ilman ansioita. Pelastuksen syy on Kristus ja omistamme pelastuksen uskon kautta – emme uskon perusteella. Näin on perusteltua uskoa apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen 3. ja 4. lukujen ja Efesolaiskirjeen 2. luvun opetusten perusteella. Kun sen sijaan luemme apostoli Jaakobin opetusta vanhurskaaksi tulemisesta ja uskon ja tekojen suhteesta, vaikuttaa opetus kovin erilaiselta. Oppi-isä Luther piti Jaakobin kirjettä olkikirjeenä pitkälti sen vanhurskauttamisopetuksen perusteella.

Usein monet luterilaisetkin ottavat esiin Jaakobin opetuksesta uskon ja tekojen välisen suhteen. Tarvitaan siis tekoja, jotta usko olisi elävä. Tässä ajattelussa ongelmana on se, että teot eivät luo uskoa, vaan oikeat hyvät teot ovat todellisen uskon hedelmiä. Aivan kuin ei voi olla oksia ilman puunrunkoa. Ihminen voi olla eri tavoin vanhurskas ja hänen tekonsa ovat välttämättömiä. Yhteiskunnallisesti vanhurskas ihminen on vanhurskas nimenomaan hyvien tekojensa ja hurskaan elämänsä perusteella. Tällainen ihminen on lainkuuliainen ja kelpo kansalainen missä tahansa yhteiskunnassa. Ihminen voi olla hengellisissä piireissä myös kelpo uskovainen. Tällöin voimme puhua kuitenkin vain siitä, mikä ihmisestä näkyy ulkopuolelle ja kuinka asiat koemme. Vain Jumala näkee sydämeen. Jumalan edessä ihminen ei voi olla tekojensa puolesta vanhurskas, koska syntinen ihminen ei voi Kristuksen tavoin täyttää Jumalan lain vaatimuksia. Pelkkä noudattaminen ei riitä, sillä vain täydellisyys kelpaa. Jotta ihminen olisi Jumalalle kelpoinen eli taivaan perillinen, hänen on joko Kristuksen tavoin oltava kaikessa ja aina täydellinen kaikin tavoin tai myönnettävä oma viheliäisyytensä ja turvattava Jumalan armoon.

Hyvien tekojen tekeminen on oikein. Sekä Raamattu että luterilainen tunnustus kehottavat meitä hyviin tekoihin ja hyvät teot tuovat mukanaan onnea ja siunausta meille ja muille. Ihmisten silmissä moni hyväntekijä on vanhurskas tekojensa perusteella. Apostoli Jaakobin opetus vanhurskauttamisesta on lakia, ei evankeliumia. Se on vähän samanlaista opetusta kuin Jeesuksen sanat rikkaalle ihmiselle, joka luuli noudattaneensa Jumalan koko lakia ja olevansa näin Jumalalle kelpoinen. Jeesus kehotti tätä ihmistä myymään omaisuutensa ja jakamaan sen köyhille. Tämä oli hänelle mahdotonta. Emme tee tämän perusteella johtopäätöstä, että pääsemme taivaaseen myymällä omaisuutemme ja auttamalla köyhiä, vaan ymmärrämme, että tuon ihmisen jumala eli epäjumala oli omaisuus, jota hän palvoi. Palvelkaamme me siis oikeaa, elävää Jumalaa ja auttakaamme lähimmäisiämme niin paljon kuin pystymme, mutta autuuden asiassa jättäytykäämme Kristuksen käsiin. Hän on ylösnousemus ja elämä.

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Varjelusta ja johdatusta matkoille

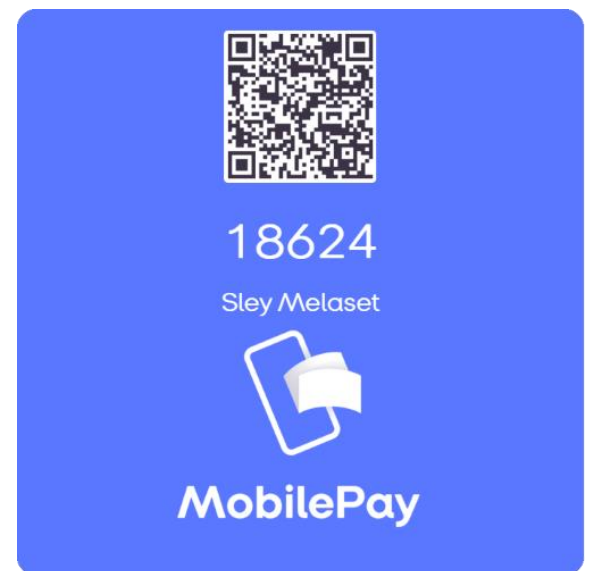
Hartauskirjan jakelu eri puolille Venäjää!

Rauhaa maailman kansoille!

Rovastikunnan pyhäkouluseminaari Omskissa 1.-4.11.

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sley'n lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Lea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127